

Valo loistaa sydämiimme

Hartauksia ja kuvia kotisivuiltani

Ceta Lehtniemi

Valo loistaa sydämiimme

Tein pienen hengellisen kirjan kotisivujeni hartauskirjoituksista ja kuvista. Aloitin valmistuksen pääsiäisen alla 2021, ja teen kirjan tabletillani. Kirja kertoo valosta ja toivosta. Ajatukseni on, että tämän valmistaminen voisi samalla kiinnittää omat ajatukseni hyviin asioihin. Kuvissa on usein myös nimi, koska olen jakanut materiaalia eteenpäin. Tuskin muokkaan tai viimeistelen mitään. Tekemisen ilo tulkoon näkyviin. Kirjoitukset taitavat siirtyä kotisivuiltani tähän kirjaan ainakin osaksi käänteisessä järjestyksessä. Lukemisen voi aloittaa lopusta päin, jos tämä häiritsee.

Ceta Lehtniemi

Jumalan huolenpidossa

Kuvassa on hippiäinen, pienin lintumme. Se istahti rantalepän oksalle lehden katveeseen pieneksi hetkeksi. Paikka ei ole tyypillinen. Olen nähnyt useimmiten hippiäisiä havupuussa, ja välillä kovin korkealla. Kun pieni lintu lennähtää kasvojeni tasolle ja aivan lähelle, se puhuttelee joka kerta. Jään seuraamaan linnun liikkeitä. En tiedä ajattelenko, että linnut ovat erityisen lähellä Jumalan sydäntä. Vai olisiko niin, että linnuista kertovat raamatunpaikat ovat koskettaneet ja lohduttaneet. ”Löysihän lintunen majan ja pääskynen pesän” sanotaan psalmissa. Jotain suloista ja turvallista paikkaa kaipaan minäkin Jumalan läheisyydessä.

Jumalan huolenpidosta kertominen hoitaa samalla myös kertojaa. Lukuisia hengellisiä lauluja on syntynyt tältä pohjalta. Nämä kuvakortit ovat minun ”laulujani”. Katson, että voin tehdä näitä vaikka vain kiitoskorteiksi Jumalalle ja itselleni. Tänä vuonna valmistaudun pääsiäiseen näiden korttieni kautta. Se ei ehkä vaikuta paastolta. Minulle se on ajatusten keskittämistä, ja samalla se on lepoa, muun pois sulkemista. Se on eräällä tavalla paastoa ja rukousta.

Varpunen on ehkä linnuista vaatimattomin. Sen näkee usein alhaalla silmien korkeudella tai maassa. Se ei myöskään ole oikein laululintu. Siitä kertoo raamatunjakeemme kuitenkin hyvin syvällisen asian. Mikään ei tapahdu Jumalan näkemättä. Hän huolehtii niin varpusesta kuin ihmisestäkin. Kuvakortista voi lukea varpusen saarnan.

On syytä kiitollisuuteen. Kukin meistä voi kertoa niin monin erilaisin tavoin Jumalan hyvyydestä ja huolenpidosta. Eikö lohduttaminen ja luottamukseen rohkaiseminen ole kuitenkin tärkeää? Teen sen mieluiten kuvien ja raamatunjakeiden kautta. Voisin ehkä kahden kesken myös puhua Jumalan avusta ja hyvyydestä, mutta jokin arkuus tulee esteeksi. Myöskään siihen ei tahdo löytyä tilaisuuksia.

Ceta Lehtniemi

*Löysihän lintunen majan ja pääskynen pesän,
johon se poikasensa laskee: sinun alttarisi,
Herra Sebaot, minun kuninkaani ja minun
Jumalani.*

*Autuaat ne, jotka sinun huoneessasi asuvat!
He kiittävät sinua alati.*

Psalmi 84:4,5

Pienen varpusen saarna

Kerran ajoin autoni uupuneena, ahdistuneena ja huolestuneena parkkipaikalle eräässä kaupungissa. Kun sammutin autoni moottorin, huomasin varpusen. Se oli kuskinpuoleisella sivupeilillä. Etäisyys kasvoihini oli tuskin metriä enempää. Varpunen käännäteli peilillä. Välillä näytti siltä kuin se katselisi minua täysin pelottomasti. Mieleeni nousi, mitä Jeesus opetti varpusesta ja Isästäme taivaassa.

Eikö kahta varpusta myydä yhteen ropoon? Eikä yksikään niistä putoa maahan teidän Isänne sallimatta. Ovatpa teidän päanne hiuksetkin kaikki luetut. Älkää siis peljätkö; te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusta.
Matt.10: 29-31

Saarna oli koskettava. Se jäi mieleeni loppuelämäni ajaksi. Minä tunsin itseni tuossa hetkessä todella surkeaksi ihmisenä ja kristittynä. Jumala lähetti kuitenkin pienen linnun lohdukseni. Varpusen saarna kertoo myös siitä, että saamme olla pieniä, vailla ulkonaista hohtoa, terveyttä tai voimaa. Tällaisina saamme tunnustautua kuuluvamme Jeesuksen seuraan, ja olemme Isämme lapsia. Hän pitää meistä huolen. Hän hoitaa meitä sanallaan.

Puhdista minut
isopilla,
että minä
puhdistuisin,

pese minut,
että minä
lunta valkeammaksi
tulisin.

Psalmi 51: 9

Lunta valkeammaksi

Olemme saaneet ihastella puhtaita hankia ja huurteisia puita. On ollut niin kaunista, että sanat loppuvat. Ihmiset ovat jakaneet kuvia instagrammissa ja facebookissa. On ihasteltu toistemme otoksia. Olemme jollakin tavoin päässeet lähelle toisiamme yhteisen kokemuksen ja saman harrastuksen kautta.

Minun on huomattavasti vaikeampi jakaa sitä, mitä sisälläni liikkuu muistojen ja mieleeni nousevien raamatunjakeiden kautta. Elän tavallaan sanallisessa mielessä niukkuudessa. En keskustele jatkuvasti ihmisten kanssa, en ole työelämässä. Kotona puhuminen rajoittuu joihinkin arkisiin asioihin. Toki välillä käymme oikein keskusteluja, mutta nekin rajoittuvat tiettyyn hetkeen. Yritän kertoa, että minulla saattaa olla kuin yhdessä ”korissa” sunnuntaina mukaani tarttunut raamatunjae. Toisessa ”korissa” voi olla luonnon keskellä mieleeni nousseet raamatunjakeet. Kolmannessa ”korissa” on sitä mitä mieleeni nousee Lutherin psalmin 45 selityksestä, jota olen muokkaamassa nykykielille.

Yhteisenä nimittäjänä on tällä viikolla ollut sana, valkeus ja palvelu. Ja lisäksi vielä se, että me emme pysty ymmärtämään, mikä on suurta tai arvokasta Jumalan silmissä. Mietin myös mitä minun oma ”palveluni” voisi olla tässä elämänvaiheessa ja tilanteessa. On kaukana takana aika, jolloin tutkin erilaisista selitysteoksista taustatietoa pyrkien näin oppimaan ja kenties opettamaan. Voin oikeastikin etsiä vain jotain hyvin pientä palvelutehtävää. Voin kysellä johdatusta, rukoilla ja luottaa Jumalaan. Palvelu voi tarkoittaa jotain tilapäistä, lähes huomaamatonta.

”Valkeus ja kirkkaus on sinun pukusi” nousee nyt mieleeni psalmista 104. Tuo häikäisevä kirkkaus ja puhtaus ulkona saa minut liikuttumaan. Puut ovat kuin ”vanhurskauden vaatteella” verhotut. Runkojen ja oksien tummuus ja läiskät eivät näy. Hanget hohtavat ja heijastavat taivaan valoa. ”Niinkuin sade ja lumi” sanotaan Jesaja 55:ssä. Maa tarvitsee kosteutta tuottaakseen satoa. Me tarvitsemme sanan tuomaa kostuttamista ja sen tuottamaa ravintoa ja satoa. Uskon, että Jumalan elopellolla palvelijan paikkoja löytyy niin nuorille kuin iäkkäämmille. Toivoisin ainakin näin olevan.

Kun liikkuu tuolla ulkona valossa, puhtaudessa ja kirkkaudessa, mielikin virkistyy. On hyvä valmistautua lähestyvään pääsiäiseen juuri näin. Tämä sopii minulle. Elän sanojen niukkuudessa, ja samalla oikeastaan elän niiden runsaudessa. Vanha KR 1933/38 on ilmeisesti muodostunut paljolti Lutherin saksankielisen raamatunkäännöksen pohjalle. Siinä itse koen yhteyden Uuden Testamentin ja Vanhan Testamentin välillä niin tiiviinä, etten oikein erota kumpaa luen. Sekä viitteet että sanahaku auttavat minua lisäksi.

Uskon, että myös sillä on merkityksensä, että olen lukenut tavattoman paljon vanhaa kristillistä kirjallisuutta, myös useita dogmatiikan kirjoja. Ja muistanpa opiskelleeni 30 opintoviikkoa teologiaakin avoimessa yliopistossa vuosikymmeniä sitten. Mistähän tuokin tuli mieleeni? Olen ollut lukuisissa raamattupiireissä, kuunnellut tavattoman määrän saarnoja ja puheita. Olen itsekin pitänyt puheita, vetänyt piirejä ja tilaisuuksia.

Mitä siis nyt haluan? Miten voisin palvella? Olen vähän kummajainen tässä ajassa. Itse tahtoisin kuin lähettää sanoja liikkeelle, tarkoitan raamatunjakeita. Tiedän, että kirjani (mm. Hoida sanallasi) ovat yhä laatikoissa odottamassa käyttöä. Ne eivät kelvanneet edes ilmaiseksi kahteen seurakuntaan mihin tarjosin. Kukaan ei osta rahalla tai rahatta. Kaikki kirjastotkaan eivät ota edes ilmaiseksi, vaikka kirjoissani on isbn -tunnus. Ystävänäkin kertoi arvostavansa vain Raamattuaan ja väkeviä saarnoja saatuaan minulta tervehdyksen tällä minun tyyllilläni. Eikö palvelija ole uskollinen vähässä, tai oikeammin ei kysele mikä on suurta tai pientä? Palvelija ei myöskään väheksy muiden tehtäviä eikä muiden näkemystä. Tärkeää on tietää juuri se oma tehtävä, ja keneltä se on saatu.

”Pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin”. Daavid tarvitsi anteeksiantoa ja puhtautta, uutta alkua, lahjavanhurskautta. Tämä kaipaus ja rukous ei liity vain suuriin ja konkreettisiin synteihin. Uskon, että meihin on rakennettu sisään jotain sellaista, minkä näemme ja käsitämme katsoessamme puhdasta lunta tai kirkasta taivasta. Osaamme yhtyä tähän psalmin pyyntöön, vaikka emme pitäisi itseämme edes kristittyinä. Puhtaus ja valkeus on yksinkertaisesti niin ihanaa, kaunista ja hyvää, että se liikuttaa meitä kaikkia ihmisiä. Pääsiäisen sanoma liittyy hyvin tärkeällä tavalla puhtauteen, kirkkauteen ja valkeuteen. Anteeksiantamisen ja armon sanomasta on kyse.

24.3.2021

Kävelin auringonlaskun lähestyessä järven rannoilla. Ajatukset kulkivat monenlaisissa asioissa. Ajattelin myös lähestyvää pääsiäistä ja sen sanomaa. Onko Jeesuksen ristinkuolemaa ja hänen kärsimystietään vaikea ehkä ymmärtää tässä ajassa? Vai onko niin, että meidän on vaikea pysähtyä ja hiljentyä? En oikein usko, että mieleemme olisi tämän jään kaltainen, kylmä ja kova. Aurinko luo lämpimän valon jäähän, eikö vain. Tuo kuiva kasvi ja valo tuovat kuvaan kuin lupauksen. Kun siemen pääsee sulaan maahan, syntyy uutta. Lämpöä ja hyvän kylvön kaivataan. Jeesuksen nisunjyväntie ristille on sanoma, jonka toivoisin pääsevän tänä vuonna syvälle sisimpääni, kuin parhaimman siemenen kylvön. Hedelmää ja satoa hyvästä kylvöstä odotetaan.

Tavallaan iloitsen siitä, että pääsiäinen tulee meille kevättalvella. Tällöin löydän luonnosta näkymiä, jotka auttavat minua hiljentymään. Luonto jo sinällään auttaa irrottautumaan älylaitteista ja uutislähetyksistä. Ehkä näen enemmän juuri sen vuoksi, että itse joudun kamppailemaan sen kanssa, että löytäisin jonkin sellaisen tilan, jossa olisi hiljaisuutta, näkemistä ja mahdollisuutta avautua aidolle hengelliselle sanomalle. Jostain syystä en löydä tätä "aluttaria" muualta ihan samassa merkityksessä kuin luonnosta. Kun kotona yritän hiljentyä, niin muistuu mieleen tekemisiä, tai näkee vaikka pölyä kevätauringon valaistessa huonetta.

Myös kirkkoissa, joihin en nyt pääse, on minulla omat ongelmani. Jos olen vieraassa paikassa, katseeni pyörii kaikissa yksityiskohdissa, ja huomaan, etten pysty juurikaan seuraamaan sitä varsinaista ohjelmaa tai saarnaa. Itse menen mieluiten jumalanpalvelukseen tai messuun tuttuun paikkaan, ja istun ajoissa hiljentymässä paikoillani. Toivottavasti ei kuulosta pahalta, kun sanon nyt korona-aikana kuunnelleeni jumalanpalvelukset lähinnä sängyssä maaten ja kattoa katsellen. Mutta näinhän en toki aio menetellä kirkossa korona-ajan jälkeen.

Nyt ainoa selvempi korona-ajan ongelma on omalla kohdallani ollut lisääntynyt älypuhelimien ja tabletin käyttö. Eilen näin taas selvästi miten tämä elämäntapa varastaa minulta aikaa, ja sisältö mihin törmään, on usein loukkaavaa ja masentavaa. Siirsin hengellisiä puheita vanhalle puhelimelle, jossa en pidä lainkaan internetiä. Mikä rauha onkaan ottaa kuvia vanhalla Lumialla, tai kuunnella jotain. Ehkä suojelen korviani jatkossa myös kuntosalissa kuuluvalta radiolta.

Sisäiset silmäni ja korvani kaipaavat ulkona liikkumista. Miten ihanaa onkaan, että pääsiäinen tulee jäiden sulaessa ja valon lisääntyessä. Eikö näissäkin kuvissa näy jotain vuoden suurimmasta kristillisestä juhlasta, sen sanomasta? Usein kuva kertoo minulle enemmän kuin sanat, tai löydän sanat kuvan äärellä. Riemuitaan tästä talven taitumisesta keväeseen ja valoon.

Jeesus sanoi hänelle:
"Minä olen ylösnousemus ja elämä;
joka uskoo minuun,
se elää, vaikka olisi kuollut.
Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.
Uskotko sen?"
Johannes 11:25,26

On pitkäperjantai vuonna 2021.

Tämä on Kristuksen kärsimisen ja kirkastumisen päivä. Silmämme avautuvat näkemään miten paljon Jumala rakastaa. Minun on vaikea löytää oikeita sanoja kuvaamaan omia tunteitani. Näihin kahteen runoon ja niitä kehystäviin kuviin olen tiivistänyt jotain. Kun tein runokirjan ”Pieniä siemeniä erämaassa”, olin paljon hiljaisuudessa runojeni ja kuvieni parissa.

Kirjani kulki myös kuin kohti valoa ja kevättä. Tämä mielikuva tuli kirjaan kuin vahingossa. Tein kirjaa talvella, ja ajatuksiini ja tunteisiini heijastui vuodenaikojen vaihtelu. Siihen vaikutti myös esille ottamani matkakuvat, erilaisten näkymien avaruus ja kirkkaus. Samaan aukeamaan saattoi tulla kuvia niin keväältä kuin syksyltäkin, tai aivan toiselta puolelta maapalloa. Erilaiset maisemat tai yksityiskohdat olivat kaikki aivan yhtä lähellä.

Pääsiäisen sanoma ei työnnä yksinäisyyteen, eikä jätä paikoilleen. Hyvä Paimen, joka antoi henkensä puolestani ristillä, jää kulkemaan päivän matkaa kanssani. Edelleen kyseleminen ja erehtyminen elämässäni jatkuu. Myöskään näkymät eivät ole aina selkeät tai avarat. Valokaan ei aina loista. Se on kuitenkin olemassa, kuten myös polku, jota myöten kuljen. Ja Hyvä Paimen ohjaa vaellustani. Hän on sekä lähelläni että taivaan kirkkaudessa. Hän on kulkenut tien edeltä.

Ristin sanoma on eräällä tavalla salaisuus, joka kirkastuu meille elämämme matkan varrella. Tiedän, etten täällä maan päällä voi ymmärtää kuin aivan vähän Jumalan iankaikkisuudesta, rakkaudesta, uskollisuudesta, totuudesta tai kirkkaudesta. Armo ja Vapahtajan läsnäolo riittää.

Ceta Lehtniemi

Valaiset vain pienen matkan

*Sinä kehotat minua, Isä,
elämään lähelläsi, pienenä.*

*Vain yksi päivä kerrallaan,
ja hetki hetken perästä.*

*Et valaise kuin pienen matkan.
Vain näin pysähdyn ja näen.*

Kunpa valosi löytäisi

*Kaiken keskellä suostut
aina hellästi auttamaan,
neuvomaan ja opastamaan,
että sinun valosi löytäisi minut.*

*Aina saan tulla luoksesi
puhdistuslähteelle saakka.
Saan silmävoidetta nähdäkseni
ja levon omista yrityksistäni.*

*Isä, tahdon suostua valoosi.
Se on niin puhdas ja hellä
Kristuksen kirkkaus ristiltä.
Se on armon ihmeellinen syli.*

Ole minulle kallio

4.12.2020 Kirjoitan hengellistä päiväkirjaa muistellen ja lepäillen. "Ole minulle kallio, jolla saan asua ja jonne aina saan mennä, sinä, joka olet säättänyt minulle pelastuksen. Sillä sinä olet minun kallioni ja linnani." Tuntuu, että joudun pysähtymään jokaisen sanan kohdalla. Ne kuulostavat niin suurilta ja merkityksellisiltä.

Kirjoitin muutama vuosi sitten tuosta raamatunjaekortista näin: "Nyt sunnuntaina 23.7.2017 päiväni alkoi tämän ihanan psalmin sanoin. Kuva oli jäänyt puhelimeeni Ilosaaren merelliseltä retkeltä. Jo kuvaa ottaessani ajattelin kallion uurteiden ristin muotoa ja sitä miten keltainen maksaruoho ikään kuin lepäsi kalliolla, lähes voisi sanoa kalliossa tai kallion sylissä."

Aamulla hyvin varhain tein kortin puhelimeeni. Näyttää jääneen ensimmäinen sulkumerkki pois. Olkoon näin. Nautin siitä, että herään jakeisiin, ja saan ne jollakin tavoin muistiin. Saatan tehdä myöhemmin kirjaseen, johon muotoilen tekstit tietokoneeni äärellä. Joskus tuntui pahalta jokainen virhe. Nyt se kertoo matkan jatkumisesta aina vaan uudella tavalla eteenpäin."

Matka jatkui, tuo jaekortti pääsi mukaan kirjaani "Kunpa valosi löytäisi" Vaikka tuossa kirjassa on vanhaa ja uutta, se on kokonaan varhaisten aamujen kirja. Kirjan nimenä olisi voinut olla "Ole minulle kallio". Siitä saattaa tulla vielä kirjan nimi.

Minun aamuni ovat olleet vuodesta toiseen erityiset. Haluan kirjoittaa ylös niitä ensimmäisiä sanoja, joita ei voi oikein edes ajatuksina pitää ennen kuin ne näkee kirjoitettuna. Ne hahmottuvat vasta samalla, kun sormeni kulkevat tabletin näytöllä.

Minun täytyy itse uskoa aamuhetkien merkitykseen, suostua ajanjaksoihin, jolloin olen varhain Jumalan kasvojen edessä. Minulle tämä on arvokasta ja herkkää. Silti välillä on toki tavallisempia ajanjaksoja. Herään ehkä jäsenen jähkkyteen. Tai havahdun siihen, että pää on täynnä luovia ajatuksia. Joskus herään uniin. Kaikenlaista mahtuu aamun hetkiin.

Tabletilleni olen tallettanut paljon hengellisesti herkkää hyvin varhaisina hetkinä. Voisi sanoa, että olen usein herännyt erityiseen kuunteluun ja katsomiseen. On vaikea juuri tietynä hetkenä nähdä jonkin kuvan tai sanan merkitystä. Sen tallentaa kuin varoiksi. Ja yleensä sitä ei tarvitse kokonaan hylätä.

Minulle on tullut tavaksi merkitä ylös näitä ensimmäisiä mielen liikahtuksia ennen kuin ne tukahtuvat uuden päivän touhuihin tai haihtuvat jonnekin. Tässä on kyllä paljon samaa mihin olen tottunut, jos jokin taiteellinen projekti on ollut kesken. Minulla on ollut lappuja ja kyniä sängyn lähellä. Nyt on ollut tabletti. Joskus se oli pieni puhelin. Minusta on selvästi tullut nykyaikainen, kristitty ikäihminen.

"Ole minulle kallio, jolla saan asua ja jonne aina saan mennä." Kristus on tällainen kallio. Ilman saariston aamuja, ilman sanan äärellä oloa ei olisi juuri näin. Tämä on myös syy miksi, en ole vaihtanut uudempaan käännökseen. Minun muistini ja Raamattu -hakuni ovat täysin viritetyt 1933/1938 KR:n mukaan.

Kun tuli 1992 käännös, yritin lyhyen ajan käyttää sitä rinnalla. Uuden ja Vanhan testamentin yhteys katkesi. Niin monet minulle hyvin rakkaat ilmaisut oli poistettu. Olin kuin yksityksissä. Erityisesti oli hävitetty kaikki mikä viittasi Jumalan persoonalliseen olemukseen. Minulle Jumalan kasvat ja oikea käsi tai käsivarsi ovat olleet äärettömän tärkeitä ilmauksia. Aika nopeasti päätelin, ettei uudempaa käännöstä ole tehty minulle.

Vanhan Testamentin ilmaus "kasvojeni" esiintyy juuri tuossa muodossa 1933 käännöksessä 31 kertaa. Vuoden 1992 käännöksessä vain kuusi kertaa. Jumalasta, Taivaallisesta Isästä, on tahdottu tehdä kuin kasvoton hahmo. Myös moni Vanhan Testamentin täysin selkeä viittaus Kristukseen Poikana tai Jumalan oikeana käsivartena, oli muuttunut uudessa käännöksessä vivahteiltaan toiseksi.

Minun on hyväksyttävä se, että seurakunnan käyttämä käännös ei ole oma Raamattuni. Ja niiden, jotka lukevat minun kirjoituksiani ja kirjoitani hyväksyttävä se, että minä elän kiinni tässä vanhemmassa käännöksessä. Tahdon arvostaa niitä leivisköjä mitä olen saanut. Siitä yksinomaan on kysymys, ja toki aivan omasta hyvinvoinnistani.

*Herään varhain kuin läpi kiitoksen.
Ensimmäisessä hetkessä tunnen sen:
Olen Jumalan omana maailmassa.
Tuo on tärkeintä aivan kaikessa.
Miten päiväni alkaisin arkisen?
Onko vielä hetki aikaa rukouksen?*

Ole minulle kallio, jolla saan asua ja jonne aina saan mennä, sinä, joka olet säättänyt minulle pelastuksen. Sillä sinä olet minun kallioni ja linnani. Psalmi 71:3)

*Aamun hetket
Joskus tuskalliset
Usein ihmeelliset*

*Saan kirjoittaa
Tabletillani hiljaa
Arvokasta aikaa*

*Rauha saariston
Sisimpääni on
Tehnyt asunnon*

27.11.2020. Raamatun ilmaisu "iloöljy" on varsin erikoinen. Silti se on helppo ymmärtää. Ikään kuin ulkoa päin saamme eräänlaista voitelua, josta kumpuaa iloa. Tai se ilo voi kummuta kuin sisältä, ja olla kuitenkin jotain sellaista mitä emme voi yhdistää sen hetken fyysiseen olemukseemme.

Kun katson tätä kuvaa, hämäryys, märkyys, värien niukkuus ja sävyjen tummuus nostavat mieleen murheen. Tämä voisi olla täydellinen kuva alakulosta tai hyljättynä olosta.

Tarkempi tarkastelu kertoo ehkä sen, että lehden päälle on jo astuttu. Se on kuin unohtunut. Ja kuitenkin siinä on jotain hyvin kaunista.

Jesaja kirjoittaa: "... panemaan Siionin murheellisten päähän - antamaan heille - juhlapäähineen tuhkan sijaan, iloöljyä murheen sijaan, ylistyksen vaipan masentuneen hengen sijaan; ja heidän nimensä on oleva "vanhurskauden tammet", "Herran istutus", hänen kirkkautensa ilmoitukseksi". (Jesaja 61:3)

Näihin sanoihin Jeesus viittaa kertoessaan tehtävästään. Hänessä suurin mahdollinen kärsimys, risti ja hylkääminen toi meille vapautuksen ja ilon. En oikein itsekään ymmärrä miksi tahdon kirjoittaa iloöljystä ja myös kuin juhliemusta katsoessani maahan liiskautunutta lehteä märällä asfaltilla.

Ehkä kyse on siitä, että minut on joskus yllättänyt olosuhteista täysin riippumattomat tunteet ja tapahtumat. Joskus jokin lohtua tuova raamatunjae on ollut kuin tiiviisti kiinni mielen sopukoissa tuoden valoa pimeään arkeeni. Jonkun kerran on käynyt niin, että ystävä on toiminut kuin Jumalan lähettiläänä välittäen jotain erityistä hyvää juuri alakuloiseen hetkeen. Olen myös kokenut, että väsymys on saatettu kuin pyyhkäistä pois joinain uupumuksen hetkinä.

Tunteiden ja tilanteiden vastakohtat ovat kertoneet itselleni mieleenpainuvasti jotain taivaallisesta juhliemusta tai iloöljystä. Muistan harvoin aikoja, jotka olivat ehkä hyvinkin täynnä iloista tekemistä, osaamista ja jaksamista. Tätäkin aikaa voisi olla hyvä muistaa kiitollisena. Ehkä ystävien ja läheisten kanssa muistan helpommin näitä aikoja. Tällöin hyvät muistot ovat herkässä.

Tämä kuva maahan litistyneestä märästä lehdestä kuitenkin nosti mieleeni sen, että Jumala haluaa nostaa yksinäiset, erilleen joutuneet, alas painetut, poljetut tai vain kuin hiljalleen alakuloon unohtuneet. Hänellä on edelleen silmiä, korvia ja käsivarsia tässä maailmassa. Raamatun tai hengellisen laulun sanat voivat nousta mieleen ihmeellisesti. Hän, Hyvä Paimen, kulkee yhä kanssamme. Jumalan Pyhä Henki on lahja sisimmässämme. Olemme kiinni Jumalan lahjoittamassa Elämässä.

Iloöljy tai juhlapäähine on ajassa kuin hetkittäin koettavissa, usein hillitysti etenkin omissa kulttuurissamme. Kuinkahan mahtaa olla kerran perillä. Voi sitä riemua!

14.11.2020 Aamulla herätessäni näin silmissäni kuin puhtaan paperin. En hämmästynyt, koska herään usein johonkin kuvaan. Mutta nyt heräsin kuin valkaistuun paperiarkkiin. Olin vielä hetken valveilla paperi silmiäni edessä, ja mielestäni siihen syntyi teksti "Ei kaikkea pyyhitä pois". Samoin tuli halu alkaa täyttää sanoilla ja kuvilla tyhjiä papereita, joista näkemäni oli ensimmäinen. Tästä syntyy hengellinen päiväkirja. Työnimenä on "Ei kaikkea pyyhitä pois".

Usein pyyhittää jotain pois, jotta jokin arvokas voisi olla näkyvässä. Minulla on ollut sisimmässäni tunne, että usein vanhaa tahdotaan pyyhkiä pois hyvin harkitsemattomasti, jopa hengellistä vanhaa. Samoin minulla on välillä pelko, että jokin tärkeä voi hävitä aikana, jolloin talletetaan arvokasta sähköiseen muotoon. Tämän vuoksi olen alkanut tehdä kirjoja. On syytä huolehtia siitä, että oppii erottamaan arvokkaan arvottomasta. Tämä on tärkeää etenkin hengellisissä asiayhteyksissä. Kirjoituksen ja puheen on oltava selkeää. Sen tulisi olla kuin juosten luettavaa. Jos on paljon vääriä yksityiskohtia tai epäpuhtauksia, tärkeästä sanomasta ei voi saada selvää.

Nyt en kirjoita oppikirjaa kristillisistä asioista. Kirjoitan päiväkirjaa poimien ajatuksia, kuvia ja tekstejä varmaan hyvin monesta paikasta omista lähteistäni. Samoin varmaan kirjoitan hyvin spontaania tekstiä. Kaikessa pidän mielessäni, että jostakin paljouden tulvasta ja suuresta määrästä annan enimmän osan pyyhkiytyä pois. Pysin poimimaan päiväkirjaani jotain arvokasta ennen kuin sekin on hävinnyt.

Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: "Kirjoita näky ja piirrä selvästi tauluihin, niin että sen voi juostessa lukea." (Habakuk 2:2)

Olen tehnyt paljon eräänlaisia kuvatauluja, jaekortteja. Ne ovat kaikki sellaisia, joita voi juostessa lukea tai niiden ääreen voi pysähtyä. Itse olen tahtonut myös tekstin näkyvän selvänä. Vain silloin kuva ja kirjoitus puhuvat yhdessä jotain tärkeää. Kyse ei ole luonnollisesti näystä siinä mielessä kuin tuossa esiin ottamassani jakeessa. Kuitenkin kyse on näkemyksestä ja näkemisestä. Tärkeän on syytä erottaa. Vuoden 1776 Biblia sanoo näin: "... kirjoita se näky, ja piirrä tauluun, että ohitsekäypä sen lukis."

Kun ihminen on asunut meren äärellä kaikki kesänsä, niin tämä raamatunjake Miikan kirjasta on tullut eläväksi. Lapsena viihdyin rannassa, ja heitin usein kiviä mereen katsoen niiden jättämää jälkeä veden pinnassa. "Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen." Voisiko asiaa ytimekkäämmin sanoa? Voisiko mikään kuva kertoa tätä paremmin.

Joskus kuvittelemme Jumalaa sellaiseksi kuin ihminen. Hänkö kaivelisi meren pohjasta syntikiviämme? Hänkö säilöisi niitä veden peittoon? Ei näin. Kyllä syntimme on tarkoitettu jäämään peittoon ja täysin piiloon. Ne on pyyhitty pois. Se tapahtui meidän vuoksemme, iankaikkiseksi parhaaksemme. Se ei tapahtunut meidän ansiostamme tai edes tahdostamme. Emme ehkä edes näe tätä tarvetta, koska niin mielellämme katselemme syntikiviä ja keskustelemme niistä. Aloite tuli Jumalalta. Koko toteutus oli Jumalan työtä.

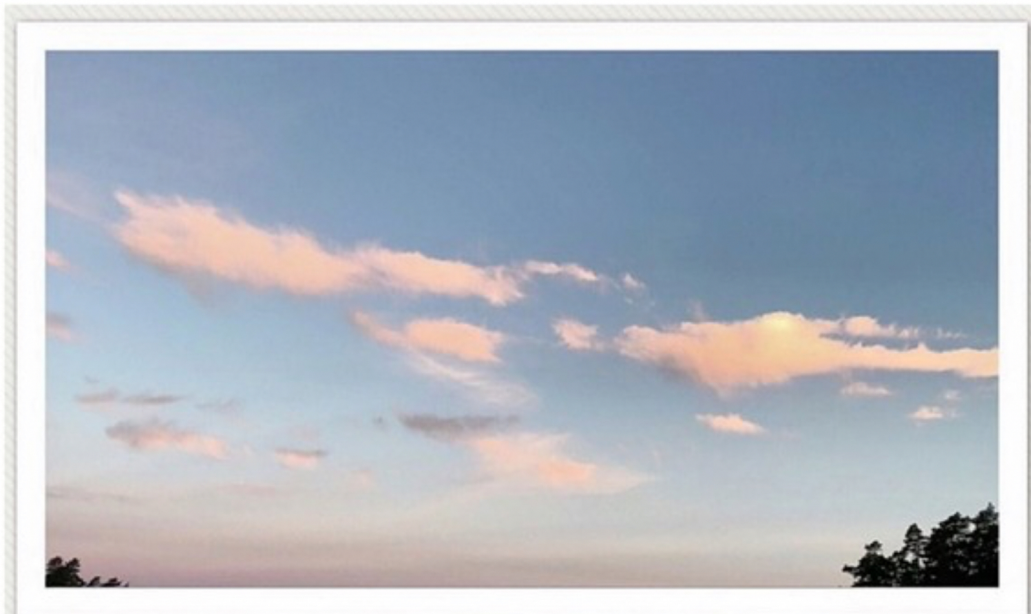
Vanhan testamentin puolella katsotaan kuin tulevaan. Kuitenkin nämä kuvataulut ovat kirkkaat ja selkeät osoittaessaan eteenpäin kohti Kristuksen ristiä ja siellä tapahtunutta syntien sovitusta. Pyhä Jumala ei vain mitätöinyt syntiä, pyyhkinyt pois, unohtanut. Hän maksoi siitä kalliin hinnan, uhrasi oman Poikansa, osoitti rakkautensa ja tahtonsa olla yhteydessä luomiinsa ihmisiin. Sen vuoksi katsomme Kristukseen samalla, kun näemme kiven jättämät renkaat veden pinnassa.

*Hän armahtaa meitä jälleen, polkee maahan meidän pahat tekomme.
Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen. (Miika 7:19)*

Lupaus: "Minä kannan"

Näihin Jesajan sanoihin havahtuin aamun unisen tuntuksena rukoushetkenäni. Etsin puhelimeiltani kuvan ja muokkasin kuvankäsittelyohjelmalla kortin. Tämä Jumalan armon päivä alkoi näin. Tämä oli 19.7.2017.

Jes. 46:4 Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan.

Tie neuvotaan

Psalmi 32 on puhutellut minua. Julkaisin siitä artikkelin, mikä oli yksi osa esitellessäni kotisivuillani Martti Lutherin kirjaa ”Seitsemän katumuspsalmia”. Nyt huomasin aamulla miettiväni tuota psalmia. Etsin puhelimestani kuvan ja liitin ajatuksissani pyörivän jakeen tuohon kuvaan. On hyvä herätä raamatun jakeeseen, vaikka vain yhteen pieneen lauseeseen.

Minä opetan sinua ja osoitan sinulle tien, jota sinun tulee vaeltaa; minä neuvon sinua, minun silmäni sinua vartioitsee. (Psalmi 32:8)

27.1.2025 Tein joku vuosi sitten Ifolor -kirjan **Valo loistaa sydämiimme**.

Tilatessani kirjoja otan aina myös e-kirjan. Nyt tein tällaisesta e-kirjasta leikekuvin pdf -muotoon puolet tuosta päiväkirjan tapaisesta kirjasta. Minulla on muutama paperikirja hyllyssäni. Jos muistan oikein, niin varsinaista kirjaa on kaksi kappaletta kotini ulkopuolella. Tämä on harrastusta, kuin käsityötä. Teen kohta 2. osan. Teen kahdessa erässä, ettei koko tule liian suureksi.
Ceta Lehtniemi